

HAFTASONU BABALARI

Kaliteli zaman geçirmek denilince akla niceliksel özelliği önce gelmekte. Oysaki niteliksel yönü daha önem kazanmaktadır. Peki, nicelik ve nitelik bakımından nasıl ayrılmaktadır?

Ataerkil toplum yapısının yansımaları, çocukluk döneminden itibaren yüklenen anne-babalık rolleri ile şekil kazanmaktadır. Evcilik oyunları ile başlayan sorumluluklar; yetişkin dönemde “gerçek” bedenine bürünmektedir. Çocuk zihninde anne; çocuklarına bakan, yemeği yapan, evini temizleyen, işi varsa işe giden kişidir. Çocuğa göre baba ise; işe gidip para getiren, evin alışverişini yapan kişidir. Tüm bunların yanında onunla oynayan kişi kimdir? İşe giden bir annenin varlığı bile olsa, çocuk yine oyuncu olanı anne olarak görür. Baba ona göre, zamanı olmayan, sadece hafta sonları vakit geçiren kişidir.

Tüm bu yoğunluğun içerisinde, kısıtlı bir zaman gibi görülen hafta sonlarının aslında o kadar da “yetersiz” olmadığı bilimsel çalışmalarla desteklenmiştir. Belki saat olarak az gibi görülen vakit, içerik ile çok da efektif hale getirilebilir. Çocuğun gözünde, hafta içi işinden ötürü eve geç gelen babanın yokluğu hafta sonu “doğru ve etkin” geçirilen aktivite ile telafi edilebilir. Babadan uzaklaşan çocuk, paylaştıkça, babası ile birlikte yarattığı anılar aracılığı ile ötekileştirmeden “biz” olana dönüşür.

Biz kavramına geçiş sürecinde; baba mutlaka çocuğa; hangi işte çalıştığını, neden eve geç kaldığını, işinin kolay ve zor olan bölümlerini örnek vererek (somutlaştırmak) anlatmalıdır. Böylelikle, çocuğun zihninde ilgisiz, eve yabancı, onu sevmeyen baba figürü yerine “onlar” için çalışan, emek harcayan, onları çok sevdiği için daha iyi bir hayat verebilmesi bakımından daha çok çalışması gerektiğinden ötürü evde bulunmadığını anlamış olacaktır. Aksi halde, çocuk babasının emeğini göremediğinden, onun için salt bir hayalet emeği söz konusu olacaktır. Tüm bunlara ek olarak, babanın çocuğunu işe

götürmesi, çocuk hem babanın ne iş yaptığını bilecektir hem de babanın emeğini görmesine aracı olacaktır.

Hafta içleri, çocuğun hayatında baskın yer alan annenin, babanın da görevlerini üstlenmesi ile çocukta otorite figürü de müphem kalacaktır. Hafta sonları, baba ile vakit geçiren çocuk, babanın sözlerini dinlemeyecektir, kuralları baba ile yıkacaktır. Sınır aşımına uğramadan erken müdahale ile karışan roller, çocukta netleştirilebilir.

Gerek kız çocuğu için gerek erkek çocuğu için, hayatında tanıdığı ilk erkek “babası” olacağından, hayatındaki varlığı oldukça önemlidir. Yetişkin dönemde kuracağı, dostları, sevgilileri, kendisinin kuracağı ailede “baba” duruşu, öz babasından gördüğü rol-modelle şekil alacaktır. Bundan ötürü, hafta içleri yoğun iş temposuna yenik düşen babanın, çocuğuyla geçireceği etkin hafta sonları ile varlığını kanıtlaması gerek karmaşık hale gelen otorite kaynağını gerekse erkek modeli olarak kendini sunması bakımından önem taşımaktadır.

Babalar için en zor durumlardan biri de hafta sonu ne tür faaliyetler seçebilecekleridir. Bunun için, çocukla daha çok vakit geçiren anneler olduğundan, baba eşinden yardım isteyebilir. Ancak bu ipucunu çocuk yokken konuşmak, çocuğu fethetmek bakımından güzel bir aracı olacaktır. Ayrıca, kendisi hakkında pek de bilgi sahibi olmadığını düşünen çocuk, aslında ne denli yanıldığını da görecektir. Anne desteğinin yanı sıra, çocuğa danışılması da artı bir geri bildirim kazandıracaktır babaya. Çünkü bu durum çocuğa, bireyleştirildiği izlenimini uyandıracaktır.

Hafta sonu babaları denilince, akla ilk gelen durumlardan biri de “boşanma” sürecinde kalan çocuklardır. Oysaki ayrı veya birlikte yaşayan ebeveynlerin ortak tanımıdır “hafta sonu” babaları. İki taraf için de; hafta içi erken yatan çocuğun eve geç gelen babasını görememesidir, özlem duyup babasıyla bu özlemini giderememesidir, babasıyla paylaşımında bulunamayan ama her daim için de baba sevgisini büyüten çocuklara sahip kişilerdir. Özetle, hafta sonu babalarının iş temposu daha düşük olan babalara göre daha titiz yaklaşımlarda bulunan, eşinden desteğini esirgemeyen ve ipuçlarını daha sık alan babalar olmaları kaçınılmazdır.

- Mesai saatlerinin uzaması, baba-çocuk ilişkisinin yabancılaşması
- Hayaletleştirilen baba emeği
- Devredilen otorite rolü
- “İlk erkek” modelinin belirsizliği
- Seçilen aktiviteler
- Şaşırtmaca
- Boşanmış anne-babanın çocuğu olmak